

Когато сме въ черква трѣба да помислимъ, че сме въ къща-та на онѣго-зъ господаря, който на спазва, пази и храни, за туй трѣба вниманіе. Вниманіе то трѣба, за да чюваме ясно и вразумително думѣтъ на послѣдованіе-то; мълчѣніе то за да не става метежъ и неразборъ въ домъ Божій; а благоговѣніе-то, за да се вижда нашѣ-та къмъ Бога почестъ и струшене то и умиленіе то на сърце то ны.

Както намъ не е пріятно да смущава другъ нашѣта благоговѣйна молба, тѣй и ный не трѣба да смущаваме молба та на ближны тѣ си, или съсъ прикаска между другы, или съсъ велегласно моланіе и неразбрано шепнѣтіе на разны молитвы и тропари; защото първото е бѣдѣгъ на неблагоговѣніе, а второ то на лицемѣріе и на лѣжевна набожность, пакъ и двѣ-тѣ тѣзи сж и отъ хората похулни и на бога умръзны.

Трѣба еще во врѣме то на молба та, да стоимъ въ черква гологлавы, понеже стоимъ прѣдъ бога. Ако ли имамы нѣкоя болѣзка, или не сме обрѣгнѣли да стоимъ гологлавы, само тогази ни дава воля да сме наложени. Но и тѣй по нѣкои опрѣдѣлены чѣсове пакъ не трѣба да стоимъ наложени, защото туй не само че е неприлично, но еще е неблагоговѣинство.

Ако е волно на народа, когато свещенника възглася прошенія та, да си изговаря сѣкѣй, Господи помилѣй, Подѣй Господи, кз тебѣ господи, и другы, трѣба и ный да ги изговарямы; ако ли има нарочно отредены за туй пѣвцы да ги испѣватъ сладкогласно, тогазъ трѣба ный да ги казвамы въ ума си тайничко, и да пазимъ мълчѣніе и вниманіе